

Lavička před domem (vypravování) - Matěj Balajka, 9. A

Páté zazvonění budíku už donutilo Lucase vstát z postele. Jak moc ten zvuk nesnášel. Lucas vždy bral školu jako ztrátu času. Někdo by možná řekl, že cítit se takhle v šestnácti letech je naprosto normální, on na to však měl jiný pohled. Školní docházku bral snad pouze jako přestávku od jeho nihilistických myšlenek. Rodiče ho vůbec nechápali. Často slýchal věci jako: "Vždyť jsi na tu školu chtěl už od doby, co ti bylo sedm!" Teď mu to však bylo všechno jedno.

Ještě před odchodem se naposledy podíval z okna na strom, na kterém si spokojeně pospával vrabec, a pak vyrazil. Minul hřbitov, a jakmile odbočil za roh, okamžitě Lucase přepadla úzkost. Vydal si z uší sluchátka a vešel do školy. Posadil se do lavice těsně předtím, než zazvonilo.

Chtěl si z tašky vytáhnout věci, ale jeho pozornost upoutalo něco jiného. V lavici ležela nějaká kniha. Na obalu bylo nakresleno trní, avšak tak detailně, že vypadalo jako vyfocené. Když Lucas knížku otevřel, tvář se mu zkrivila zklamáním. Jediné, co v knize našel kromě čistého papíru, byl nápis Růže. Nevěděl proč, ale vždy když si to slovo přečetl, přeběhl mu mráz po zádech. Pokaždé. Zbytek vyučování strávil přemýšlením o té knize, mezitím co si v dlani převaloval prsten. Přestože mu v tom svědomí bránilo, vzal si knížku s sebou domů.

Když ji pak u sebe v pokoji znovu otevřel, překvapením vykulil oči. Na druhé stránce, která byla předtím určitě prázdná, objevil jakousi kresbu. Byla to silueta nějakého člověka, který vzpřímeně seděl na lavičce. Lucas vůbec netušil, jak se to stalo. "Tohle přece není možné!" pomyslel si. Knihu zděšením zavřel, ale tušil, že ji znovu otevře. Najednou ucítil potřebu podívat se z okna. Na ničem jiném mu na kratičkou chvíli nezáleželo. Po letmém pohledu na keř s ostružinami si všiml, že někdo, nebo spíš něco, sedí na lavičce před jejich domem. Dotyčná entita se až nebezpečně podobala siluete z knihy. To, co Lucas viděl, by si předtím nedokázal ani představit. Jediné, čím se to podobalo člověku, byl tvar jeho těla. Avšak jedna věc lidsky vypadala. Ruce té siluety. A byly velmi povědomé. Entita najednou otočila hlavu na Lucase. Pomalým zvednutím ukazováčku naznačila, aby zůstal potichu. Ty dlaně poznával. Byly jeho. S příšerným pocitem shlédl na své ruce. Chyběly mu. Místo nich měl k předloktí připojeny nějaké stíny.

Lucas neví, co dělat. Chce se mu křičet, ale nejde to. Ve zmatku jde ke stolu a rádoby prsty otevře knihu. Na lavičce už nesedí silueta. S prázdným výrazem na ní sedí Lucas.

Zatočila se mu hlava. Zavrával a s hlasitým zvukem dopadl na zem.

Když otevřel oči, nebyl už ve svém pokoji. Seděl na lavičce před domem. Zmateně shlédl dolů na místo, kde dřív bývaly jeho nohy. Byly taky nahrazeny stíny. Se strachem se podíval do okna domu, kde žije celý život, a v odraze ve skle místo svého obličeje zahlédl tu siluetu z knihy. Po pár vteřinách, kdy se snažil vstřebat, co se kolem něj děje, mu začalo všechno docházet. Postavou z knihy, o které ví jen pár hodin, je nyní on.

Kombinace zděšení a zvědavosti ho donutila pohlédnout vzhůru. V okně dříve svého pokoje viděl teď už cizí obličej se širokým úsměvem. Udržujíc oční kontakt, vycouvalo jeho tělo od okna.

Lucas ví, co teď musí dělat. Bude jen čekat a doufat, že někdo udělá stejnou chybu jako on a tu prokletou knihu otevře.

